

Hồi 4

Bị Vây Nơi Sơn Cốc

Hết sức bênh vực ta như vậy là muốn lấy lòng ta để che đậy những hành động hung ác năm xưa của y chăng?

Còn những tay cao thủ khác của giang hồ chẳng hay là những tay nào thế? Thiên Thủ Đại Thánh Thạch Bất Phàm, Đông Hải Nhất Kỳ vĩ Tang Tử Tu chúng chẳng là những tay cao thủ năm xưa.

Âu Dương Siêu nghĩ tới đo càng thắc mắc thêm, những câu nghi vấn càng nghĩ càng nhiều.

Nhất Thống Giáo Chủ trợn tròn đôi ngươi nghĩ ngợi một chút rồi lại nói tiếp:

- Lão đệ! Tục ngữ có câu: "Chỉ có kẻ thù giết chết cha mẹ và cướp vợ của mình là không thể tha thứ được thôi". Lão đệ nên nhận kỹ ai là kẻ thù của mình trước đã, khi nào cần dùng đến Nhất Thống Giáo chúng tôi, xin lão đệ cứ báo tin cho hay.

- Giáo chủ!

Lúc này Âu Dương Siêu rối trí vô cùng, chàng không còn biết rõ cái gì là thật và cái gì là giả nữa.

Đột nhiên tiếng người nói ồn ào vọng tới, hình như có rất đông người đang đi tới phía hang động này. Nhất Thống Giáo Chủ bỗng lén ra ngoài hang động, mồm thì lớn tiếng nói:

- Khi nào lão đệ cần chúng tôi giúp sức thì cứ lên tiếng kêu gọi, đừng có khách khứa gì hết.

Y vừa nói dứt, người đã biến mất dạng.

Âu Dương Siêu còn có mấy nghi vấn muốn hỏi rõ nên vội đuổi theo mà ra kêu gọi:

- Giáo chủ hãy khoan đã. Tại hạ...

Chàng chưa nói dứt thì ở bên ngoài hang động đã có tiếng thất kinh la như sấm gấm.

Thì ra bọn đó là người Song Phụng, Song Kiệt của phái Không Động, Thanh Thành Tam Tử. Côn lôn Tam Lão, Thiên Sơn Ngũ Nghĩa, Hoa Sơn Ngũ Lão, Cống Lai Bát Sách và mấy chục tay cao thủ của bảy đại môn phái đã kéo tới, mồm thì quát tháo om sòm và đứng vây chặt hết cửa hang động, còn bóng người của Nhất Thống Giáo Chủ thì đã mất dạng.

Âu Dương Siêu cau mày lại, vì chàng đoán chắc tình hình này không khác gì hồi năm xưa họ vây đánh cha mẹ mình, nên chàng rống lên một tiếng thật lớn:

- Bọn chó điên, các người định làm gì?

Linh Châu Tử của nhóm Thanh Thành rút luôn thanh phong kiếm ra bao, mồm thì lớn:

- Tiểu tử giỏi thực. Đã bắt giam bảy người chưởng môn của đại môn phái, còn mưu mô dùng thuốc nổ để tàn sát những kẻ vô tội và lương dân. Chẳng hay người định tâm như thế để làm chi?

Lý Thiên Tường của nhóm Cống Lai chỉ tay vào mặt chàng mắng chửi rằng:

- Việc trên Thiên Đô Phong chưa nói rõ, người lại còn tàn sát...

Cát Thượng Hòa của phái Hoa Sơn giận dữ hỏi:

- Hiện giờ người giam giữ bảy người chưởng môn ở nơi đâu? Nói mau!

Thiên Sơn, Không động, Nga Mi, vân vân, mỗi người một lời, ồn ào khôn tả, không cần phân biệt được tiếng nói của ai cả.

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, giận dữ quát tháo:

- Các người có tâm mềm hay không?

Tiếng quát tháo của chàng, vì quá tức giận, nên mạnh khôn tả, rung chuyển cả hang núi.

Quả nhiên các tay cao thủ của bảy đại môn phái đều im ngay.

Âu Dương Siêu lại lớn tiếng hỏi tiếp:

- Các người muốn gì?

- Muốn người trả lại bảy người chưởng môn cho chúng ta.

- Còn món nợ máu các đệ tử của chúng ta nữa.

- Tại sao người lại xếp đặt những âm mưu độc ác như thế.

Tiếng nói của bọn cao thủ đó càng ngày càng ồn ào khôn tả.

Âu Dương Siêu không thể nhịn được nữa, liền rút cờ Truy Hồn ra phất một cái.

Người của bảy môn phái thấy chàng giơ cờ báu ra, đều kinh hoảng lui về phía sau ba thước, ai nấy mặt đều tái mét yên lặng như tờ và vận công để phòng bị.

Âu Dương Siêu chỉ mặt Linh Châu Tử mà nói:

- Người hãy nói trước đi.

Linh Châu Tử giờ kiểm lên khua hờ một cái, rồi lớn tiếng hỏi:

- Người đã hẹn giải quyết ở trên Thiên Đô Phong, tại sao lại bắt giữ bảy người đại chưởng môn như thế.

Linh Hư Tử sợ sư huynh của mình bị uy hiếp liền múa kiếm xông lại quát mắng:

- Mau mau nói rõ chỗ giam giữ các vị chưởng môn cho chúng ta hay đi. Bằng không, hừ...

Hình như chúng định lấy cái chết để uy hiếp vậy.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng rồi hỏi lại:

- Bằng không thì sao?

Linh Hư Tử quay đầu lại nhìn mọi người nhưng không dám trả lời.

Âu Dương Siêu lại múa động lá cờ báu mà nói tiếp:

- Đừng nói bảy người chưởng môn của các người không phải là ta bắt giữ, mà ví dụ có phải chính là ta đã bắt giữ những người ấy đi chăng nữa, thử hỏi các người làm gì nổi ta nào?

Hoa Sơn Ngũ Lão liền múa khí giới lên chống đỡ, mồm thì quát lớn:

- Trên Thiên Đô Phong, người xếp đặt thuốc nổ, dưới đáy thung lũng còn thả chướng khí độc, người ra tay độc ác như thế mà còn nói nghĩa khí của giang hồ à?

- Câmmôm!

Âu Dương Siêu quát bảo như vậy và nói tiếp:

- Đỉnh núi Thiên Đô bị nổ. Chướng khí độc ở dưới đáy thung lũng bay lên, sao các người lại dám đổ tội là ta ra tay? Đạo nghĩa ư? Năm xưa các người lên tay bức chết cha mẹ ta, như vậy cũng là đạo nghĩa hay sao? Sao các người khéo ăn nói như thế.

Đàm Tiến Nam, người trong nhóm Côn Luân Tam Lão, chỉ vào những cái xác nằm trong hang động rồi tỏ vẻ rầu rĩ hỏi:

- Oan có đầu, trái có chủ, đã hẹn nhau lên trên đỉnh núi Thiên Đô để thanh toán món nợ cũ, tại sao người còn lẫn lút ở vùng Hoàng Sơn này, ngấm ngấm hạ độc thủ, tàn sát đệ tử đời thứ ba của các môn phái như vậy. Người còn trả lời được nữa hay không?

- Bọn chúng đấy ư?

Âu Dương Siêu, chỉ tay vào những cái xác nằm ngổn ngang ở dưới đất và lạnh lùng nói tiếp:

- Những hạng nào, có bao giờ Âu Dương Siêu ta thêm đối phó với chúng đâu.

- Chẳng lẽ bọn họ tự giết lẫn nhau hay sao?

- Điều này các người thử hỏi chúng xem, chứ Âu Dương Siêu ta không biết gì về cái chết của chúng hết.

- Người tưởng họ chết rồi, không còn ai để đối chất hay sao?

- Ta có cần đếm xỉa gì tới chuyện này đâu.

- Người thông minh thật, nhưng áo của chúng đều bị cháy xém thế kia, đó là do công lực của người đã ghi dấu rõ ràng, và chúng cũng là chủ nợ máu của người đấy.

- Hà... hà... hà...

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười ha hả, giơ lá cờ báu phát lên một cái, rồi sầm nét mặt lại nói tiếp:

- Ta không có thì giờ nói chuyện phiếm với các người, có phải các người muốn trả thù cho chúng không?

- Nợ máu phải trả bằng máu.

- Được, các người cứ việc tiến lên đi: Lá cờ báu này vô tình đừng có trách Âu Dương Siêu ta ác độc, mà tự nên trách các người không biết nép tẻ thị phi gì cả.

Nói xong, chàng giơ lá cờ lên tận đỉnh đầu, một chướng để ngang hông, oai phong lẫm lẫm, như một vị thiên thần vậy.

Một người thứ hai của nhóm Côn Luân Tam Lão là Lục Hồng Kỳ liền rung động hai cái vòng ở trong tay kêu đánh "coong" một tiếng, rồi giơ lên cao và hô lớn:

- Ngày hôm nay, vận mệnh của bảy đại môn phái là trông mong ở trận đấu này, vậy chúng ta hãy sát cánh nhau mà tiến lên đi.

Tiếng khí giới va chạm nhau kêu "coong", "loảng xoảng" vang động cả cửa hang ấy. Ba, bốn người của bảy đại môn phái đều rút khí giới ra, quây quần thành một vòng tròn rộng chừng năm trượng để kìm giữ Âu Dương Siêu, thanh thế của chúng quả thật kinh người.

Âu Dương Siêu múa lá cờ quay tít một vòng, người cũng quay theo và hú lên một tiếng thật dài, rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Các người đừng có trách ta ác độc đấy nhé. Các trò thị người bao vây đánh như vậy vốn đã là tài ba của các danh môn chính phái đã bỏ rơi, nhưng ngày hôm nay ta sẽ cho các người biết tay của ta...

Vừa nói dứt, chàng đã rút cây sáo bích ngọc ra, liền có một tiếng vang kinh hồn, khiến ai nấy đều hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra.

Người của bảy đại môn phái đều giật mình đánh thót một cái không ai dám ra tay tấn công trước hết.

Âu Dương Siêu thấy vậy cười nhạt một tiếng, tay trái múa sáo, tay phải múa cờ, lầm lì hỏi:

- Thế nào? Các người quả thật là đầu hổ đuôi rắn. Nếu lúc này các người rút lui hãy còn kịp, tại hạ vui lòng tháo cờ và sáo về tay suông một phen.

Cao thủ của bảy môn phái đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều biến sắc mặt, và lửa giận cũng bốc cháy lên bùng bùng.

Âu Dương Siêu bỗng rung động cờ và sáo một cái, rồi cao giọng hỏi tiếp:

- Đây là lần thứ nhất mà bốn nhân giở cờ và sáo ra một lúc nên muốn cho hai vật báu này cùng được hên một phen, và cũng để cho các người được sáng mắt ra, không uổng chuyến đi Hoàng Sơn này.

Chàng vừa nói dứt, đã múa cờ sáo lên, nhún chân một cái nhảy lên trên cao ba trượng, mồm thì quát tháo:

- Các người hãy coi cờ và sáo của ta đây.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu ùm ùm với vi vi không khác gì trời long, đất lở, sông bể, đê vỡ, khiến các tay cao thủ của bảy môn phái đều kinh hoảng vô cùng, ai nấy chỉ muốn bảo vệ lấy bản thân của họ thôi. Nhưng chúng đưa mắt nhìn bọn chung quanh, thấy không ai việc gì hết, riêng chỉ có người nào người nấy đứng ngẩn ra như tượng gỗ thôi.

Tiếng vang động vừa ngừng, Âu Dương Siêu đã nhảy xuống dưới đất, giơ ngang sáo và cờ lên, liếc mắt nhìn mọi người rồi mỉm cười hỏi:

- Các người đã trông thấy chưa?

Bọn người của bảy đại môn phái như bị ma ám, vì không một tên nào biết tiếng vang động hồi nãy xuất xứ ở đâu, nên không một ai dám trả lời cả.

- Hà... hà...

Âu Dương Siêu lớn tiếng như vậy, rồi giơ lá cờ báu chỉ vào bọn người kia, lớn tiếng nói tiếp:

- Để cho các người phục sát đất mới được. Nào, lại đây. Tên nào muốn kiến thức gì thì cứ việc theo ta lại đây.

Nói xong, chàng không đợi chờ mọi người trả lời, lại tung mình nhảy lên trên cao lần thứ hai mà tiến thẳng lên trên đỉnh sơn cốc.

Lúc ấy mọi người như đang xem chàng biểu diễn ma thuật vậy hơi chân chừ một chút, rồi cũng nhảy lên theo ngay. Những người hơi có một chút tên tuổi như Tam Tử, Ngũ Lão chẳng hạn vừa nhảy lên theo vừa quát tháo:

- Đứng để cho y tẩu thoát nhé.

Sự thật, chúng nói như thế để tự an ủi đấy thôi, chứ có tên nào đủ tài kim giữ nổi Âu Dương Siêu đâu.

Âu Dương Siêu lên tới chỗ hai ba chục trượng bổng hạ chân xuống mặt đất, rồi chỉ vào vách núi ở trước mặt mà nói rằng:

- Các người xem kìa.

Các tay cao thủ của bảy môn phái nhìn theo về phía đó, ai nấy đều hoảng sợ đến mồm há hốc, mắt tròn, rồi ngơ ngác nhìn nhau.

Thì ra chỗ vách đá ấy đã có một cái vòng tròn, đường kính dài hai trượng rất đều đặn, vết tích hầy còn mới mẻ đá vụn rớt xuống bên dưới chông chất như một cái gò nho nhỏ vậy.

Cái vòng ấy, nét vòng sâu bảy tám tấc và hầy còn mới mẻ, chứ không phải do người ta đã vẽ cũ.

Âu Dương Siêu rung động lá cờ và hỏi tiếp:

- Các vị đã thấy mũi lá cờ báu này của mỗ sắc bén như thế nào chưa?

Nói xong, chàng đưa mắt liếc nhìn mọi người một cái, rồi tùm tùm cười và nói tiếp:

- Đã trót thì trót, để cho các người được sáng mắt ra một lần nữa. Nào, hầy theo ta lại đây.

Nói xong, chàng lại quay về lối cũ, vượt qua hang động hồi nãy. Chàng bổng lùi về phía sau hai mươi trượng, rồi mới tới trước mà hạ chân xuống đất, và nói tiếp:

- Nơi đây không cao cho lắm, các người có thể trông thấy rõ.

Các tay cao thủ của bảy đại môn phái cũng theo sau, họ chạy xuống cúi nhìn đồi đất mọc đầy cỏ ở bên dưới, thấy nơi chính giữa đã có một cái hang động tròn lạ lùng, to chừng năm thước, sâu hai ba trượng, cửa hang phẳng lì như dùng dao cắt. Mọi người không biết đó là trò gì, đều tỏ vẻ thắc mắc, ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa nói:

- Các người không hiểu ư. Thật không trách được.

Nói xong, chàng giơ lá cờ báu lên, mồm thì lớn tiếng hỏi:

- Đây gọi là gió, cái hang động ở trên ngọn đồi kia là do thần gió của lá cờ báu khoét thủng đấy.

Nói xong chàng lại giơ chiếc sáo ngọc ở bên tay trái lên và nói tiếp:

- Đây gọi là sấm, hang động ở trước mắt kia tức là dấu vết sấm của cây sáo ngọc này đấy.

Nói xong, chàng không đợi chờ những tay cao thủ trả lời, múa lá cờ và sáo lợi hại khôn tả, và quát tiếp:

- Đã cho các người được xem Phong Lôi Song Tuyệt của ta rồi, phen này thật là hên cho các người đã được sáng mắt ra mà xem sự lợi hại của ta.

Tiếng sáo lại nổi, bóng cờ lại phát phới, thật là oai phong tám mặt.

Ba bốn cao thủ của bảy đại môn phái khiếp sợ oai nghi của chàng không khác gì con gà chọi bị thua trận vậy. Tên nào tên nấy rầu rĩ ủ rũ khôn tả, và yên lặng đến nỗi không dám thở mạnh.

Một lát sau, Âu Dương Siêu lại lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu quý vị không có việc gì thì tại hạ xin thất lễ đây.

Thanh Thành Tam Tử nghiêng răng mím môi, đưa mắt ra hiệu cho Cố Lai Tam Lão, rồi lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ người của bảy đại môn phái thấy y vẽ có mấy lá cờ như thế mà hoảng sợ hết cả hay sao?

- Phải, chúng ta dù có hy sinh cũng phải bảo vệ đạo.

- Đừng có nghe y.

Nhất thời tình thế loạn xạ hẳn, ba bốn chục tay cao thủ đều xông lại tấn công Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy ba bốn chục người tấn công, tức giận khôn tả, liền múa cờ và sáo quát lớn:

- Nếu vậy đừng có trách Âu Dương Siêu ta ác độc nhé.

Nói xong chàng đã múa cờ và sáo tấn công luôn.

Người của bảy đại môn phái rất đông nhưng đa số là kẻ ô hợp, có khi nào chúng lại nhất tâm trí mà tình nguyện mạo hiểm chết như thế đâu. Vì thế người kêu la thì nhiều mà người dám liều sinh thí mạng thì ít, chỉ có một số kêu la om sòm hão thôi, chứ không dám tiến lên chống đỡ cờ và sáo của đối thủ.

Âu Dương Siêu đã giở cờ thế ra, thế sáo của chàng cũng giở ra theo.

Chàng chỉ định dọa cho chúng rút lui thôi, để khỏi chết chóc quá nhiều. Nhưng thấy chúng kêu la như vậy, chàng nổi giận ùng ùng, liền quát tiếp:

- Các người, lũ chuột nhất kia, không biết cái chết là gì hết.

Chàng nói như vậy xong đã giở ba thành chân lực ra tấn công luôn. Thế công của chúng ác độc khôn tả.

Tiếng kêu ối chà của mọi người đã thấy nổi lên nên tiếp.

Chàng như một trận cuồng phong quét lá rơi. Chỉ trong nháy mắt ba bốn mươi tên cao thủ nọ, có kẻ chết, có kẻ bị thương, và cũng có kẻ bỏ chạy.

Tiếng rên rĩ chấn động cả tứ phía, máu nhuộm đầy đồng như vậy, Âu Dương Siêu vẫn còn chưa hài lòng, vẫn tiếp tục múa cờ và sáo đuổi theo tấn, mồm thì quát tháo:

- Thử xem các người chạy đi đâu nào. Dù các người có chạy lên trời ta cũng đánh cho kỳ được mới thôi.

Nói xong, chàng tiếp tục đuổi theo bọn người đang chạy tán loạn lòa mà đánh đập.

Bỗng có người ở đằng xa phi tới. Chưa tới nơi, người đó đã lên tiếng nói:

- Giặc đã chạy, đừng nên đuổi đánh nữa. Thiếu hiệp hà tất phải sát nghiệp như thế làm chi.

Thì ra người đó chính là Thư Kính Nghiêu, bang chủ của Cùng Gia Bang, theo sau Hắc Bạch Nhị Đồng với Cái Môn Bát Tuyệt.

Kính Nghiêu vừa xuất hiện đã giơ tay ngăn cản Âu Dương Siêu và cau mày lại nói tiếp:

- Thiếu hiệp với chúng có thâm thù đại oán gì đâu mà đuổi đánh chúng đến đổi trừ tận giết tuyệt như thế làm chi.

Âu Dương Siêu trông thấy Kính Nghiêu lại nghĩ tới lời nói của Nhất Thống Giáo Chủ hồi nãy nên đã có vẻ không vui, nhưng nhất thời chưa tiện nổi giận đấy thôi. Bây giờ chàng lại nghe thấy đối phương có vẻ trách cứ như vậy liền có vẻ không bằng lòng liền vênh mặt trợn ngược đôi lông mày và không khách khứa chút nào, hỏi lại:

- Sao lại bảo tại hạ với chúng không có thâm thù đại oán?

Kính Nghiêu lại không trông thấy rõ sắc mặt của chàng nên y chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi hỏi:

- Thiếu hiệp với chúng có thù hằn gì.

- Thù giết cha mẹ quên sao được.

- Thù giết cha mẹ nào?

- Ủa...

- Cái chết của Âu Dương đại hiệp là do chưởng môn của bảy đại môn phái vây đánh, chứ có việc gì đến đệ tử đời thứ hai đâu.

- Hừ... Sự hay biết của tại hạ thì không riêng gì người của bảy đại môn phái.

- Còn nhân vật khác đây đưa vào nữa ư?

- Tất nhiên rồi.

- Bốn bang chủ chưa nghe thấy lời đồn ấy.

- Tất nhiên bang chủ biết sao được.

- Thiếu hiệp nói tin tức của bốn bang không được rành hay sao?

- Tai mắt của Cái Bang khắp thiên hạ oai phong trấn bát hoang việc gì mà bang chủ phải khách khứa như thế.

- Thế là...

- Việc này đại bang chủ tự biết lấy.

- Việc này...

- Hừ!... Rồi sẽ biết nhau.

Lời nói của Âu Dương Siêu còn khiến bang chủ của Cái Bang khó chịu hơn là chàng công nhiên thách đấu với mình, không riêng gì Kính Nghiêu giật mình kinh hãi lui về phía sau hai bước, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu, mà cả Hắc Bạch Nhị Đồng lẫn Cái Môn Bát Tuyệt cũng không sao nhịn được.

-- o O o --